

KAPITOLA DESÁTÁ

O pravém účelu lidského života

Je čas doplnit, změnit a přesáhnout chápání pravého účelu života, a obzvláště lidského života. První definice účelu života byla poskytnuta v knize „Principy duchovní hypnózy“ a zněla následovně: Pravým účelem života je milovat, být milován, dávat, přijímat, sdílet, být užitečný, prospěšný, nápomocný, produktivní, konstruktivní, tvůrčí, uspokojený, spokojený, šťastný, těšit se ze života a bavit se a vědět, že toto je pravým účelem života, a tak být moudrý.

Nicméně existuje přesahující chápání účelu života než toto. Ve skutečnosti, a k překvapení všech, toto není pravý účel života, ale důsledek, následek, výsledek pravého účelu života. A v té době, za daných podmínek, bylo velice důležitým, významným a nevyhnutelným krokem uvědomění si tohoto aspektu či tohoto důsledku pravého účelu života, bez kterého bychom nemohli hovořit o účelu života způsobem, jakým hovoříme nebo budeme hovořit právě teď. Jak bylo zmíněno mnohokrát předtím, Pán zjevuje pravdu v krocích a tamten krok je nyní vystřídán dalším.

Druhý krok, který následoval po předešlém, se odráží v prohlášení uvedeném v knize „Základy lidské duchovnosti“. Říká se v něm, že pravým účelem života, kromě mnoha jiných věcí, je milovat sebe sama, aby byl člověk schopen milovat Pána a milovat ostatní. Toto je vyšší, hlubší, smysluplnější účel života, a důsledkem takové lásky k sebe sama, za účelem milovat Nejvyššího a ostatní, je milovat a být milován, dávat a přijímat, sdílet atd., atd., jak se to odráželo v prvním kroku chápání pravého účelu života. Nicméně ani tento krok není pravým účelem života, ale znovu jen výsledkem, důsledkem a následkem vyššího účelu života, který bude nyní zjeven. Než k tomu přistoupíme, je nezbytné stručně analyzovat obsah předchozích dvou kroků.

Oba kroky ještě stále obsahují prvky egoismu či sebelásky, které je potřebné vypudit, abychom náležitě pochopili třetí, přesahující chápání pravého účelu života. V prvním případě jsou prvky egoismu obsaženy ve velice slabě postřehnutelném, velmi podprahovém významu, že člověk to dělá pro sebe z toho důvodu, aby byl opravdu šťastný a vedl dobrý, příjemný život. V takovém tvrzení není ani náznak, že to člověk dělá kvůli samotnému principu, bez jakékoli jiné motivace či úmyslu. Takové stanovisko a postoj anuluje pravé duchovní chápání účelu života, a účel života v tomto není. Na druhé straně, ve druhém prohlášení či kroku, když člověk miluje sebe sama kvůli Nejvyššímu a kvůli ostatním, opět to činí, a toto je dokonce ještě více nepostřehnutelná, ještě více podprahová situace, kvůli příležitosti milovat, což znamená kvůli sebe sama. Ani tuto situaci nelze považovat za pravý účel života. Namísto toho jsou toto výsledky a důsledky pravého účelu života, jak bylo poukázáno předtím.

Vzhledem k této skutečnosti, jaký je potom pravý účel života? Kupodivu, pravým účelem života není nic z výše uvedeného, ale pravým účelem života je namísto toho konání vůle Pána Ježíše Krista, úplné, kompletní a bezpodmínečné odevzdání se a zřeknutí se všeho ve prospěch Nejvyššího, Boha, Pána Ježíše Krista, včetně svých darů a schopností konat volby; včetně všech svých proseb, přání, požadavků a

paradoxně i své svobody a nezávislosti, abyste mohli říci: „Volím si vše, co pro mne volí Pán Ježíš Kristus, Nejvyšší. Přeji si, toužím, chci všechno, co si pro mne přeje, touží, chce Pán Ježíš Kristus, Nejvyšší a nedělám to pro žádné jiné důvody než kvůli principu, neboť takto to má být; taková je struktura, dynamika, řád stvoření Páně.“ Součástí takovéto volby nemůže být žádná jiná motivace, žádný jiný úmysl, ať už skrytý, či zřejmý, podprahový, nebo zjevný. „Nečiním tak proto, že chci být šťastný, nedělám to proto, že chci mít příležitost milovat a být milován, nedělám to pro nikoho jiného či pro nic jiné, činím tak jednoduše proto, neboť je to princip, neboť takto to má být.“

Takže takový závěr a takové chápání účelu života - toto je účel života - dělat toto - zahrnuje v sobě první i druhý krok. A první i druhý krok jsou právě výsledky a důsledky, jsou následkem takového účelu života a volby řídit se takovým účelem života.

Otázkou je, proč je nevyhnutelné vzdát se a podvolit všemu svoji touhu po štěstí a lásce a po všem ostatním, včetně své vlastní svobody a nezávislosti a voleb, Nejvyššímu, Pánu Ježíši Kristu. Proč je tak důležité a bezpodmínečně nezbytné toto učinit? Odpověď na tuto otázku zní: každý, kdo je stvořen, je stvořen z Absolutního Zdroje, a protože jsme stvořeni, všichni jsme relativní a nemáme absolutní poznání a chápání sebe sama a života. Proto nevíme v absolutním smyslu, co je pro nás nejlepší, co je pravé štěstí, co je pravá láska, pravá moudrost, co je pravá svoboda, nezávislost a volba. Pouze Ten/Ta, Kdož je Absolutní, má takové poznání. Proto pouze Ten/Ta, Kdož je Absolutní, Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus, přesně ví, co je pro vás nejlepší volba. Jaká práce je pro vás nejlepší, co si máte přát, po čem toužit a co chtít; jaké jsou vaše potenciály a schopnosti, jakým tempem máte postupovat a všechno ostatní, co je nevyhnutelné pro naplnění účelu vašeho života.

Zvolíte-li si podle vašeho omezeného uvědomění si celého nekonečného počtu a rozmanitosti voleb a důsledků, vaše volba, protože bude z vaší vlastní svobody a nezávislosti, tedy z vás samotných, nakonec povede k relativistickým podmínkám a stavům, které skončí nějakou katastrofou, negativitou, neúplností, nenaplněním a zármutkem. Nemůžete být šťastni sami ze sebe, sami od sebe, sami s sebou, sami skrze sebe. Ve skutečnosti nemůžete nic sami ze sebe, sami od sebe, sami skrze sebe, sami s sebou. O to jde. Nemůžete být svobodní a nezávislí sami ze sebe, sami od sebe, sami s sebou, sami skrze sebe. Důvodem je, že nevlastníte a nemáte všechno poznání všech dostupných voleb, nekonečnou rozmanitost a počet voleb s jejich nekonečnou rozmanitostí a počtem důsledků, abyste tak dokázali být šťastní či milovat, nebo dělat cokoli v této věci sami ze sebe, sami od sebe, sami skrze sebe, sami s sebou a byli tak skutečně svobodní a nezávislí. Svoboda a nezávislost, které máte v relativistických podmínkách sami ze sebe, které vám dává Nejvyšší, jsou v obecném významu iluzí. Ta svoboda a nezávislost je o svobodě a nezávislosti přenechat vše, co máte, vaše volby i vaši svobodu a nezávislost Nejvyššímu, Pánu Ježíši Kristu, Kdož zase může pro vás vybrat, může pro vás udělat z Absolutního stavu, co je pro vás nejlepší, co je nejsvobodnější, co je pro vás nanejvýš nezávislé v Absolutním smyslu. Není tedy možné být šťastný bez Nejvyššího. Není možné být svobodný a nezávislý bez Nejvyššího. Není možné milovat a být milován atd. bez Nejvyššího. Pokud si myslíte, že to možné je, jen se podívejte na dějiny lidstva a na dějiny pekel. Neuvidíte nic jiného než bídu, utrpení, neštěstí, dočasnost stavů, relativistické podmínky, neustálé kolapsy a všechny ostatní krutosti a ohavnosti, ve kterých opravdu není žádná přítomnost Nejvyššího, Pána Ježíše Krista. Tak to vypadá, když se věci dělají bez Pána Ježíše Krista, Nejvyššího. Tak tedy toto je

důvod, proč je nevyhnutelné, pokud chcete být svobodní a nezávislí, pokud chcete být milovaní a milovat a být šťastní, a všechny tyto ostatní dobroty, abyste odevzdali jakékoli své touhy, přání a požadavky být šťastní, být milovaní a milovat, být svobodní a nezávislí Nejvyššímu a abyste tak učinili bezpodmínečně.

Jde tady o to neodevzdávat je kvůli tomu, abyste byli šťastní, abyste byli milovaní a schopni milovat atd., atd., ale výlučně kvůli principu, bez očekávání čehokoli na oplátku, neboť takový je řád stvoření. Takové je stvoření Páně, jeho pozitivní stav. V něm neexistuje nic egoistické, nic sobecké, nic egocentrické. Když to učiníte, když se zřeknete takových věcí, znamená to, že skutečně milujete. Toto je láska k sebe sama.

Ovšem to potom také znamená, že opravdu milujete Nejvyššího a každého ve stvoření Nejvyššího. Pokud to děláte, toto vzdání se a odevzdání se, kvůli tomu, abyste byli šťastní a abyste milovali ostatní, Boha a sebe, potom to samozřejmě v nejzazším smyslu děláte z egoistických, sobeckých pohnutek, protože to děláte kvůli něčemu jinému, namísto toho, abyste to dělali kvůli principu proto, neboť tak je vesmír, stvoření strukturováno, je na tom založeno, postaveno a funguje tak. A toto je pravý význam prohlášení Pána Ježíše Krista, Nejvyššího, v Novém zákoně, že každý, kdo ztratí svou duši kvůli Pánu, nakonec ji najde. Znamená to, že pokud se zoufale držíte své duše, ztratíte ji pro negativní stav, protože nechcete, aby tam byl kdokoli jiný. Především nechcete, aby měl vaši duši Nejvyšší. Nechcete-li, aby měl vaši duši Nejvyšší, mohu vás ujistit a můžete si být jisti, že vaši duši bude mít negativní stav, pekla. Toto je negativní ztráta. Nicméně ztratíte-li svou duši pro Pána Ježíše Krista, Nejvyššího, potom ji najdete, potom budete svobodní, potom budete nezávislí, potom budete milující a milovaní, potom budete šťastní, potom budete uspokojeni, spokojeni, obzvláště a výhradně tehdy, pokud tu duši ztratíte kvůli principu, neboť takto to má být: Ztratit svoji duši pro Nejvyššího, bez jakýchkoli dodatků, podmínek, manipulací, osobních zisků, osobních predispozic či jakýchkoli postranních motivací a negativních úmyslů. Abyste nedělali nic kvůli důsledkům, následkům a výsledkům takových voleb, voleb vzdát se a ztratit svoji duši pro Nejvyššího, odevzdat bezpodmínečně vše, co máte a čím jste Nejvyššímu, protože to je sobecké, to je egoistické, neboť to děláte kvůli těm důsledkům. Namísto toho to dělejte kvůli principu, neboť tak to má být. Protože to je zákon, pravidlo, princip, koncepce, kategorie, idea, ustanovení stvoření Nejvyššího. Takový je Nejvyšší, taková je pravá přirozenost Nejvyššího. Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus to činí kvůli principu. Nejvyšší vás miluje a chce pro vás to nejlepší kvůli principu, neboť tak to má být. Žádné dodatky, žádné „pokud“, žádné podmínky, jednoduše bezpodmínečně. A vezmete-li v úvahu, že pouze Nejvyšší ví v Absolutním smyslu, co je pro vás nejlepší, co je pro vás nejšťastnější, potom jen v odevzdání se Nejvyššímu lze opravdu najít pravý účel života, pravé štěstí, pravou lásku. Zejména, pokud to neděláte za tímto účelem, ale děláte to kvůli principu a (opakuji zas a znovu) proto, neboť toto je nejdůležitější zjevení od Nejvyššího pro vás, pro nás, jaké jsme doposud dostali.

Pěknou ilustraci této situace poskytuje velmi zajímavé setkání, ke kterému došlo mezi apoštolem Petrem a Pánem Ježíšem Kristem po Jeho zmrtvýchvstání předtím, než se vrátil zpět do nebe. Tato událost je popsána v poslední kapitole Evangelia podle Jana. Nejvyšší mi sděluje, že v překladu této události jsou obsažena nějaká zkreslení, která budou nyní napravena a bude poskytnuto náležité chápání té situace.

Jak si pamatujete, Pán se zjeví svým učedníkům, Petrovi, když rybaří. A jak jedí ryby, obědvajíce nebo večeřejíce, ať už to bylo cokoli, Pán se obrátí na Petra a třikrát se ho zeptá, nyní si prosím všimněte toho „třikrát“: „Šimone, miluješ mě více než oni?“ A Petr odpovídá: „Ano Pane, miluji a ty to víš.“ Pán mu potom říká: „Nakrm moje ovečky.“ Pán se ho potom zase ptá, podruhé, zda Ho miluje a Petr odpovídá: „Ano Pane, miluji Tě.“ A Pán mu říká: „Postarej se o moje jehňata, jestli mě miluješ.“ Potom Petrovi potřetí položí stejnou otázku a tady se dostáváme k tomu zkreslení v překladu. Petr odpovídá: „Ano Pane, miluji tě“ smutným hlasem, protože byl na rozpacích a zmaten, proč mu Pán pokládá stejnou otázku. A když odpoví Pánovi, ano, můj Pane, Pán mu odpoví: - Tady Bible překládá odpověď opakovaně „nakrm moje ovečky“, ale Nejvyšší mi říká, že správný překlad by měl být - „dej napít mému stádu“. Takže v prvním sdělení máme „nakrm moje ovečky“, ve druhém sdělení „postarej se o moje jehňata“ a ve třetím sdělení „dej napít mému stádu“.

V tomto setkání Pán Ježíš Kristus popisuje ve vnitřním smyslu náležitý vztah člověka, lidí k Bohu, Pánu Ježíši Kristu, Nejvyššímu, k ostatním a k sebe sama. V tomto popisu je obsažen trojí význam. Musíte si pamatovat, že apoštol Petr reprezentuje víru církve, základ církve, a proto v této situaci Pán popisuje, na jakých základech by měla být budována pravá duchovnost, pravá církev, pravé náboženství.

A teď první otázka, „Petře, miluješ mne?“ a odpověď „ano“, potom žádost. V tomto případě „nakrm moje ovečky“ znamená, že nestačí milovat Nejvyššího na základně zevního potvrzení, zevními prostředky, ale že jediný způsob, jak můžete milovat Nejvyššího, je, že něco v tom směru děláte. A otázka, zda Ho miluje více než ostatní, znamená, že člověk se potřebuje kompletně, úplně zřici, vzdát se a odevzdat se Nejvyššímu, aby byl schopen náležitě přinášet ovoce té lásky. A co je ovocem té lásky? Nakrmení oveček. Krmení však naznačuje, že něco musíme mít. Musíte mít potravu, abyste nakrmili ovečky. To znamená, že Nejvyšší dává člověku schopnosti, nástroje a všechno, co člověk vlastní, aby to byl s to provést. Z toho důvodu to znamená, že všechno, co kdo má od Nejvyššího, musí být navráceno zpět, aby mohlo dojít k pravému krmení; ke sdílení se všemi, toto je princip sdílení. Sdílíte se všemi, s „ovečkami“, všechno, co máte. Ale nemůžete tak učinit, dokud nemilujete Pána více než kdokoli jiný, v míře popsané v prvním a ve druhém kroku, navržených výše. To jest, nemůžete milovat Pána, dokud neodevzdáte opravdu vše Pánovi. A nevdáte se toho kvůli tomu, abyste byli milováni, ale jednoduše proto, neboť milujete Pána, tečka. Toto je princip. Dělán toto, protože miluji Pána, podrobuji se, bezpodmínečně se odevzdávám Nejvyššímu, Pánu Ježíši Kristu prostě proto, neboť je to princip, neboť Ho miluji. Nic víc, nic míň. Miluji Ho pro Něho, každého miluji pro něho/ni, ale každého miluji především pro přítomnost Pána v něm/ní a sebe sama miluji kvůli té přítomnosti Pána v sobě, kvůli těm věcem, které mám od Pána za účelem být schopen nakrmit ovečky. Krmení znamená dávání lásky, sdílení lásky. Proto hlavním principem každého náboženství, každé církve, každé duchovnosti je sdílení z lásky, to jest z Nejvyššího, skrze Nejvyššího, podle Nejvyššího, s Nejvyšším, kvůli Nejvyššímu a proto, neboť Nejvyšší je Absolutní Princip všeho, takže kvůli principu samotnému.

A nyní druhý bod, kdy Pán říká „postarej se o moje jehňata“. Toto lze pojmout jako individualizovaný pluralismus. Každý je jiný. Tudiž, co znamená „postarat se“? Postarání se znamená dobročinnost, princip dobročinnosti. Dáváte, staráte se, dáváte pozor na každého a na sebe, protože i vy jste jehňata, do té míry a v takovém

rozsahu, jaký zaručuje každá situace. To jest, nekrmíte víc, než je nevyhnutelné, než je zdravé, a nedáváte pít víc, než je nevyhnutelné a zdravé. Jen dejte správné, patřičné množství; a vy máte v sobě moudrost, abyste to učinili, abyste to rozlišili, abyste to rozeznali, abyste dokázali stanovit množství lásky a moudrosti, jaké můžete sdílet se stupněm vnímání, citlivosti a schopnosti poznání, jaké může být využito v každém daném okamžiku každým, kdo se účastní stvoření Nejvyššího. To znamená, že existuje nekonečný počet a rozmanitost stupňů, kroků a úrovní, které jsou stejně důležité, stejně zvláštní, stejně potřebné, stejně jedinečné, ale rozdílné, a proto si v každé situaci, v každém kroku, na každé úrovni, na každém stupni vyžadují zcela odlišný přístup, „postaráni se“. V takovém postoji je pravá moudrost. Nic není uniformní, nic není standardní, nic není finalistické, nic není rigidní, nic není jednostranné. A toto je druhý princip, na kterém je postavena pravá církev, pravá duchovnost a pravé náboženství.

A třetí princip, který dává Pán Petrovi, „dej napít mému stádu“, znamená sdílení pouze pravdy. Poskytni každému pravdu, když se o něho/ni staráš, v míře, rozsahu a na úrovni jeho/její schopnosti přijmout, vnímat a obsáhnout pravdu v krocích. Nedáte mu/ji více pít, než může pojmout, neboť by ho/ji to zabilo. Dobro či láska je tedy základní princip, pravda a moudrost je substanciální princip a dobročinnost či víra je z nich vyplývající princip pravé církve, náboženství a duchovnosti, a protože toto je poselství dané každé případné duchovní organizaci a všem, co toto čtou, můžeme říci, že tyto principy by měly být základem, na kterém je postavena každá případná duchovní organizace a na kterém by měla být postavena duchovnost každého.

Všimněte si prosím, že během tohoto prohlášení či setkání mezi Pánem Ježíšem Kristem a Petrem nebyly Petrovi dány žádné sliby, že pokud bude milovat Pána, bude šťastný, spokojený, uspokojený atd., atd. Nic takového se tam nenachází. Pravdou je přesný opak. Pán Petrovi říká, „když jsi byl mladý, dělal jsi, cos chtěl, svobodně jsi přicházel i odcházel, ale až zestárneš, nebudeš to moci dělat, někdo jiný tě povede tam, kam nebudeš chtít“ atd. Nuže, toto prohlášení, ačkoli má osobní souvislost (nicméně, jak víte, Pán Ježíš Kristus nikdy nehovořil jen v osobních souvislostech, protože vše, co říkal, ať to vypadalo jakkoli osobně, mělo vždycky univerzální důsledky), má univerzální důsledek.

Týká se to záležitosti vzdání se, být veden Pánem a nemít jakékoli touhy, přání, potřebu být veden sebou sama. Z toho důvodu to znamená nevyhnutelnost vzdát se své vlastní svobody a nezávislosti a odevzdat ji Nejvyššímu, aby vás vedl Nejvyšší. Neboť pouze Nejvyšší ví v absolutním smyslu, co je pro vás nejlepší. A toto je pravá svoboda.

Tak tedy v pravém smyslu, podle toho, co vychází najevo během tohoto setkání mezi Pánem Ježíšem Kristem, Nejvyšším a apoštolem Petrem, jasně vidíme, že vše, co člověk dělá, jak se cítí, co si myslí, co si přeje, dělá, cítí, to všechno chce kvůli principu, kvůli vzájemnému prospěchu, obecnému blahu a sdílení, bez jakýchkoli postranních motivací. V takovém postoji je pravá přítomnost Nejvyššího, Pána Ježíše Krista, která zajišťuje věčnou lásku a moudrost progresivním způsobem, kterou lze neustále sdílet se všemi ostatními kvůli všem ostatním, kvůli Nejvyššímu a ovšem kvůli sebe sama do té míry, do jaké člověk miluje sebe sama kvůli přítomnosti Nejvyššího v sobě a do jaké miluje ostatní kvůli přítomnosti Nejvyššího v nich. Toto je pravá láska, přesahující láska nade všechny a nade všechno. Toto

vskutku znamená milovat Pána s moudrostí a milovat ostatní s moudrostí a milovat sebe sama s moudrostí.